

да му помогнатъ, ала тѣ му се изсмѣли и му казали, че врѣмето е накжсѣло и тѣмъ животътъ е милъ.

Научилъ се кралятъ за това. Той се разгнѣвилъ силно и безъ много-много да мисли, заповѣдалъ да накажатъ още на другия день хвалбивия шивачъ.

Това било ужасно. На другия день го завели на градския площадъ. Тамъ били натрупани дърва, за да го изгорятъ. Той не прѣставалъ да се моли за прошка.

Кралятъ билъ неумолимъ. Той махналъ съ жезъла си и огнѣтъ билъ запаленъ. Въ това врѣме, срѣдъ гробната тишина, се чулъ силенъ гласъ:

— „Почакайте! Почакайте! Той не е виновенъ!

Всички потреперали. Самъ кралятъ бързо запиталъ:

— Кой смѣе да вика така?

Тогавя изъ тълпата излѣзълъ сжщиятъ онзи старецъ, който билъ далъ иглата на шивача. Той се доближилъ до огнѣя, снелъ отъ гърба си платнена торбичка, изъ която извадилъ ржцѣтъ на шивача и му ги намѣстилъ. Той му казалъ:

— Ето ти ржцѣтъ; тѣ вече свършиха кралската поржчка въ опрѣдѣления срокъ. Послѣ той се приближилъ до краля: поклонилъ се и му казалъ:

— Шивачътъ е наклѣветенъ отъ враговетѣ му. Той не е виновенъ. Той е свършилъ поржчката въ опрѣдѣления срокъ.

— Да, да, — завикалъ зарадваниятъ шивачъ, — свалете ме и ще видите, че поржчката е готова . . . Ако ли не е, азъ ще я свърша, сега имамъ ржцѣ, — тѣ не ще ми изневѣрятъ, тѣ не ще се трошатъ. Тѣ сж по-добри отъ чудната игла.

Изгасили огнѣя, снели шивача и тълпата тръгнала къмъ кжщата му.

Въ шивалната му, наистина, стоели надиплени ошититѣ дрехи.

— Ти ще бждешъ мой придворенъ шивачъ! — казалъ кралятъ.

Шивачътъ искалъ да му се поклони по-низко и тѣй низко навелъ глава, че се ударилъ о пода и . . . се събудилъ.

— Добрѣ, че това бѣше сънь

Съ тази книжка се изпраща едноцвѣтната премия „Зимна картинка“.